

БОРИС АПРИЛОВ

П Я С Ъ К /разказ/

/На Иван Стайков/

С лявата ръка държи сандалите си, а с дясната е обхванала тънкия кръст на моряка. Току-що са станали от вмирисания на пот плаж. Отпуска кръста му и прокарва ръка по бедрото си. Усеща как песъчинките се ронят при допира на пръстите ѝ, но част от пясъка е полепнал здраво върху младата ѝ гореща кожа. Отдавна е минало полунощ. Над пристанищния вълнолом блика сиянието на корабните светлини, затова тук е много тъмно. В чашата на небето звездите блестят като капки.

Пясъчната лента свършва. Вече стъпват върху трева, в градината са, пред хотела... Мъжът върви съвсем бавно и много близо до нея, но тя казва на английски:

– Почакай.

Обича да си служи с английски думи, макар че знае само няколко. Сяда на пейката и започва да изтърсва сандалите си. Тук е височко, вижда се по-голямата част от пристанището, натъпкано с параходи. Пред фара са застанали два самотни кораба. За тях няма място на кея и приличат на бездомници.

Той поглежда часовника си, навежда се и я целува. Докато приема целувките му, тя се обува, изправя се и потеглят отново. Уморено прекосяват градинката, заобикалят хотела и излизат на крайбрежната улица. По нея няма жива душа. Едната ѝ страна граничи с желязната ограда на пристанището. Тук лежат топлите сенки на дърветата. Тротоарът още не е изстинал след горещия ден. Короните на платаните са побелели от светлината на лампите. Летят рояци комари и едnodневки. Едnodневките вече агонизират и падат върху паважа. Тихо е, топло е, гъстото звездно небе покрива целия град.

Той крачи с грубата си моряшка походка, задоволен и щастлив до нейното жиливо тяло. Тя има дълги крака, тънки глезени и обгорени от слънцето прасци.

До портала на пристанището спират. Тя не бива да влиза през този портал. Притаяват се до каменната колона и започват да се целуват за раздала. Разменят си някои съвети, без които животът им е немислим. Той настоява за документите, които тя трябва да си набави, след туй отново го обзема нежност и пак я притиска, и пак се редуват ту наставления, ту любовни пориви. Нито веднъж не ѝ напомня да му бъде вярна, във верността ѝ е сигурен. Знае що за момиче е, такива моряшки момичета е виждал много, пък и начинът, по който се люби на пясъка, говори достатъчно за същността ѝ, но също така знае, че за нея той е „големият шанс“, единствената ѝ възможност. Жени с такива физически качества в неговата родина са рядкост: мургава кожа, черни коси, дръпнати очи с дълги мигли и наелектризирано тяло, горещо, южно. Той гризе устните ѝ, сред опиянението си чува сирената на парахода, тя го зове. Пуща я и отново я привлича към себе си. Отхапва си още една целувка и побягва. Но след малко се обръща и казва на български:

– Довиждане.

– Добро плаване.

Тя остава сама до колоната, наблюдава фигурата, която чезне в тъмнината, продължава да маха с ръка. Едва сега по-скоро усеща, отколкото забелязва, че сокът на зарята постепенно се впръсква в тишината на нощта.

– Вече загубих търпение!

Стресва се, пробожда я болка в стомаха, но бързо се съвзема от уплахата и се обръща. Този път е решила да се съпротивлява.

– Махни се!

– След като съм чакал цяла нощ?

Тя тръгва с големи крачки към града, оглежда се с надежда да зърне минувач, той върви спокоен след нея и казва:

– Не така... Знаеш как бия.

Защо няма поне един минувач? Но може ли да помогне и той? Забавя стъпките си.

– Ще викам!

– Така ли?

– Какво искаш пак?

– Да си повървим заедно.

Тя проявява евтина хитрост, в която не влага кой знае каква надежда:

– Изпрати ме до нас.

– Да, ама ще минем през пясъка.

– Кой пясък?

– Дето бяхте с кльошавия немец.

– Той ми е годеник!

– Добре, това да се чува.

– Ще се женим, заминавам за Хамбург.

– Замини, казвам ли ти нещо?

– Моля ти се, не настоявай!... Аз го обичам,

– Добре де, свивай към плажа!

Той разговаря леко и върви сякаш неохотно, тя лесно минава пред него – нещо, което би я улеснило при случайна среща с хора,

Безсилието ѝ я отчайва. Към него храни постоянна омраза, която расте и се изостря с всеки изминат ден, тормози я, кара я да стене на глас и всичко туй, защото не може да стори нищо, освен във виденията си, когато го привързва към един изплувал във фантазията ѝ стълб и го бие. Тогава яростта ѝ расте – премазва главата му с камъни, и то така, че от свирения му поглед и от животинските му бърни не остава следа. В такива блажени за нея мигове той плаче, моли за пощада, но тя се нахвърля още по-свирепо към него: „На ти за това, на ти и за онова, на ти за всичко, което си ми причинил, животно!“... Но това е само във виденията ѝ... Няма ли най-после някой да се справи с него? Каква е тази държава, каква е тази власт, защо не го поставят на мястото му?...

– Уморена съм – отново хитрува тя и без да ще, увлечена от гальовния си, по женски обещаващ глас, добавя: – Ако искаш – утре...

Той се усмихва и обвива ръка около тялото ѝ, там, където може би още е запазена топлината от ръката на немеца. По обратния път отново минават под платаните, по паважа лежат хиляди щастливо умрели едnodневки. Пак заобикалят хотела, пак нагазват в прегоралата трева и тръгват по тъмния пясък, а отдясно пак

блестят светлините на корабите, а небето е вече леко разрежено и олекнало. И морето лежи неподвижно в края на тъмнината – безчувствено, противно.

– Ще му ставам жена – прошепна умолително тя.

– Разбрах – отвръща той. – Щастието ти се усмихва. А и на мен. Ще ми прашаш ли колети?

– Ще ти прашам! – казва тя с дълбока искреност. – Знаеш ли колко хубави неща ще ти пратя?... Пусни ме да си вървя.

– Ти пак ще прашаш.

– Звяр!

– Ела тук, до лодката?

Силенн и груб е, с широк гръб и огромни стоманени ръце. Слаба, взела се кой знае откъде светлина, пада върху големите му скули и късата руса коса. Устата му е в сянка, но тя си я представя – разположена от единия до другия край на лицето, дъхти на лук.

– Ето, тук!

– Не искам!

Тя потъва в пясъка – по-дълбоко, отколкото с германеца, и колкото повече се съпротивлява, толкова повече лактите ѝ се забиват в изстудения плаж. Тя гледа небето над косите му и се вбесява от коварната сладост... Тази подла сладост идва въпреки омразата, въпреки съпротивата, не желае да е така, но е така..,

За втори път тази нощ тя седи на пейката и изтърсва пясъка от сандалите си, сега звездите са се стопили, а светлините на пристанището са избледнели. Зад фара се показва заминаващия параход, в който е Хелмут. Добре се виждат пясъците, морето, градината и изплувалият от тъмнината град. Гларусите излитат с писъци от покривите и се отправят към широката гладка вода. Това е ничий час – нито на деня, нито на нощта. Долавя се нещо неопределено и празно.

Става и тръгва – през градината, край хотела, край паркираните коли. Градът продължава да спи, но както всеки град, и този си има подранили за някъде хора, първите, с които започва всекидневието.

Върви, залита от умора и безсъние, представя си как ще се тръшне върху леглото и как ще спи през целия ден. Косата ѝ е разпиляна, погледът ѝ е разстроен, но въпреки тази отпадналост младостта ѝ все тъй здраво намира в прасците, трепери в бедрата, мислите ѝ летят към Хелшут. а пръстите ѝ лениво отброяват един по един документите, които трябва да извади, ако иска да замине за Хамбург, да заживее в малката зелена къщичка, където сега скучае старата моряшка майка.

Все повече са бързащите по улицата. Не ги поглежда, но ги усеща и с притворени очи си мисли: „Тези пък закъде ли са тръгнали толкова рано?“... И понеже знае много добре закъде са тръгнали, но не иска да знае нещата в душата си, получава усещане за влага в очите и пясък в устата, и суха тъмна празнота, която я отделя от света.